

Rónaky Edit (S)írók humora

Az íróknak, költőknek a felebaráti szeretet és a kollegalitás diktálta kötelessége, hogy pályatársaik elhunytakor nekrológot, búcsúverset írjanak-mondjanak. Néha azonban olyannyira túlteng bennük a nemes érzület, hogy némely pályatársukat még annak életében elbúcsúztatják, többnyire ál-sírversek – bökversek – formájában. Álljon itt ezekből néhány!

Itt nyugszik a szép szavú kis Kántor
számlájára néhány vonás rovatott
mert nem minden poéta kedvére
szerkeszté az És-ben a versrovatot

* * *

itt nyugszik Tamás a Tarján
már nem grasszál nő a karján
mint felizgult légy a tarján
a csülkön és a fartón
túl az evilági fertőn
viseld Tamás amit a sors rád mért
többek közt rólam írt kritikáért

* * *

itt nyugszik Tandori Dezső
ki egész életében verseken kotlott
követte Szpéróékat halott lett
nem kell neki többé kotlett
se lovak se verebek se ital
találkozhat halott madaraival
nem kerget többé álmod ideát
már tudja odaát jobb-e vagy ideát.

* * *

itt se nyugszik Eörsi Pista
ki mindig nyílt lapokkal játszott
nem úgy mint a sok álnok sipista
áthullott mindenféle listán
tart tőle még az Isten is tán

* * *

itt nyugszik Vass Tibor
nem kell néki többé se nő se bor
tök halott van róla passzus
nélküle telik a Parnasszus

* * *

még ki se forrt az idej murci
az öröklétbe szenderült Turczi
egyszerűen elképesztő
meghal az ember legyen bár főszerkesztő